

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 63/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S/26/2012-140 z 2. júla 2013 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf/118/2013 z 2. júla 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S/26/2012-140 z 2. júla 2013 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf/118/2013 z 2. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 11. júna 2012 podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti správneho orgánu – Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1020504/612650/2012 z 2. apríla 2012, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane – Daňového úradu Šurany č. 633/230/1582/11/Dan z 25. októbra 2011, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. a) bodu 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2009 v sume 21 226,39 €. Sťažovateľ v žalobe namietal, že „... žalovaný pochybil, že bez akýchkoľvek podkladov, ktoré by boli súčasťou rozhodnutia alebo dodatočného platobného výmeru, tvrdil, že žalobca mal postupovať podľa § 69 ods. 6 v nadväznosti na § 11 zákona č. 222/2004 Z. z. Svoje rozhodnutie založil na údajoch, ktoré si žalobca ani nikto iný nemôže overiť, a to na akomsi šetrení vykonanom rakúskou daňovou správou pri predmetných dodávkach a na základe informácií zo systému VIES... podľa ktorej táto inštitúcia vykonala šetrenie, z ktorého údajne vyplynulo, že tovar navrhovateľovi nebol dodaný osobou uvedenou v § 66 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z.“. Sťažovateľ ďalej namietal, že správca dane u neho „vykonával daňovú kontrolu v roku 2007 a následne i v roku 2012, pričom dospel na základe v zásade totožných faktúr, pri zachovaní totožného právneho stavu k rozdielnym

záverom, a to že v roku 2007 k porušeniu práva daňovým subjektom nedošlo a zdaňovanie podľa osobitného režimu podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z. z. bolo správne a v roku 2012 už došlo k zdaneniu nesprávnym spôsobom a žalobca mal postupovať podľa § 11 zákona č. 222/2004 Z. z.“. Z týchto dôvodov považoval sťažovateľ rozhodnutia správnych orgánov za „nezákonné, nepreskúmateľné, ako aj za nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 11 S/26/2012-140 z 2. júla 2013 žalobu zamietol, pričom okrem iného konštatoval, že „žalovaný správy orgán riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci... *Námietka žalobcu, že žalovaný preklasifikoval nákup a predaj ojazdených motorových vozidiel z osobitného režimu do režimu podľa § 11 zákona o DPH nie je dôvodná, pretože predmetnej právnej veci neoblo preukázané, že by žalobca splňal hmotnoprávne podmienky podľa ust. § 66 ods. 3 zákona o DPH. Žalovaný i správca dane v rozhodnutiach právne, po hmotnoprávnej stránke zadefinovali obchodné aktivity žalobcu a žalovaný na strane 7 až 12 jasne a logicky vysvetlil pochybenia žalobcu podľa zákona o DPH pri nákupe ojazdených motorových vozidiel od dodávateľa v rámci Spoločenstva [zdanenie nadobudnutého tovaru podľa § 69 ods. 6 zákona v spojení s § 11 a následne uplatnenie odpočtu podľa § 49 ods. 2 písm. c) zákona] a nesprávne určená daň pri ich ďalšom predaji v tuzemsku lebo nepostupoval podľa § 22 zákona o DPH a daň určil iba z rozdielu medzi predajnou a kúpnu cenou konkrétneho ojazdeného motorového vozidla a nie z celkovej hodnoty tovaru... V preskúmvanej veci súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného.“.*

Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/118/2013 z 2. júla 2014 napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že krajský súd ani najvyšší súd „sa vo svojich rozhodnutiach náležitým spôsobom nevysporiadali s námietkami sťažovateľa, pričom išlo

o námietky zásadného významu..., čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa práva na spravodlivé súdne konanie a súčasne i práva na súdnu ochranu“ podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa jeho názoru „práve informácie zo systému VIES boli informáciami, ktoré zmenili právnu kvalifikáciu zdaňovania, a s ktorými sa v priebehu rozhodovania odporcu nemohol sťažovateľ ani len oboznámiť, pričom porušovateľ v 1. ani porušovateľ v 2. rade na tak závažný nedostatok konania správneho orgánu vôbec neprihliadol, ani sa s ním nevysporiadal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva na oboznámenie sa so všetkými vykonanými dôkazmi v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“. Osobitne krajskému súdu sťažovateľ vyčíta aj to, že porušil aj jeho právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, pretože aj keď skonštatoval, že sťažovateľ mal právo nahliadať do spisu správneho orgánu, požadované informácie sa v ňom nemohli reálne nachádzať, pretože boli vedené len elektronicky, pričom do „systému VIES“ sťažovateľ nemá prístup. Pokiaľ ide o najvyšší súd, sťažovateľ opakuje, že tento obmedzením sa na stotožnenie s rozhodnutím krajského súdu bez odpovedí na sťažovateľom vznesené „argumenty zásadného významu“ porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, a z tohto dôvodu je jeho rozsudok nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec im vrátil na ďalšie, a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 €. Sťažovateľ súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 11 S/26/2012-140 z 2. júla 2013 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf/118/2013 z 2. júla 2014.

1. Ústavný súd konštatuje, že preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu označených práv bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu ku krajskému súdu najvyšší súd, ktorý na základe odvolania sťažovateľa napadnutý rozsudok potvrdil. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odôvodnenej v podstate tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal so zásadnými argumentmi sťažovateľa týkajúcimi sa prekvalifikovania spôsobu zdaňovania, nemožnosti prístupu do „*systému VIES*“ a rozdielnych výsledkov daňových kontrol vykonaných v roku 2008 – 2009 a 2010 – 2011, ústavný súd konštatuje, že identickú problematiku riešil už vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 541/2014 a sp. zn. III. ÚS 558/2014 (týkajúcich sa iného podnikateľského subjektu, pozn.), v ktorých poukázal na to, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv a slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

V prípade sťažovateľa nakupujúceho a predávajúceho ojazdené motorové vozidlá zo zahraničia teda nejde o ojedinelý postup správneho orgánu, ktorý viedol k vyrubeniu mu rozdielu dane z pridanej hodnoty, ktorý následne všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva vyhodnotili ako „zákonný“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý

rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky, pretože nie je oprávnený zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeniach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych

norium vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva:

„Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné...“

V danej veci najvyšší súd zistil, že v obdobných veciach už rozhodol...

Vzhľadom na to, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali daňové orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto súdneho preskúmovacieho konania (dodávateľské faktúry z Rakúska, týkajúce sa dodávky tovaru – použité motorové vozidlá – tu v zdaňovacom období I. Štvrťrok 2009), dospel v danej veci senát najvyššieho súdu k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre... je potrebné podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z jeho vecne a právne správnych dôvodov.“

Ústavný súd v medziach svojej právomoci preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pričom dospel k záveru, že je ústavne udržateľný a sťažovateľom uplatnené námietky svojou relevanciou neodôvodňujú zásah ústavného súdu do výsledku napadnutého konania. Ako už bolo uvedené, úlohou ústavného súdu nie je skúmať úplnosť zisteného skutkového stavu ani naprávať prípadné omyly v parciálnych otázkach, ktorých sa mohli všeobecné súdy a správne orgány, ktoré vydali nimi preskúmané rozhodnutia, dopustiť. Zásah ústavného súdu do výsledkov konania pred

všeobecným súdom by bol možný len v prípade, ak by nimi vyvodené závery boli arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, k čomu v danom prípade nedošlo.

Ústavný súd nesúhlasí s námietkou sťažovateľa o nedostatočnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, keďže tento postupoval v súlade s § 250ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý ustanovuje, že ak najvyšší súd rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie. Bolo tomu tak aj v prípade sťažovateľa, kde najvyšší súd podrobne citoval odôvodnenie svojho rozsudku sp. zn. 2 Sžf/40/2013 z 19. marca 2014, z obsahu ktorého vyplýva, že právo uplatniť osobitný režim zdanenia má platiteľ dane len v prípade, ak na predchádzajúcom stupni daň z pridanej hodnoty nebola v bežnom režime zdanenia uplatnená. Na použitie tohto procesného ustanovenia odvolacím súdom postačuje zhoda v podstatných otázkach právneho posúdenia veci, pričom ďalšie odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je nevyhnutné hodnotiť v spojitosti s rozsudkom krajského súdu, ktorý podrobne odpovedal na námietky sťažovateľa týkajúce sa právneho posúdenia jeho veci. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky zjavných právnych ani skutkových omylov a podľa názoru ústavného súdu nie je zjavne neodôvodnený ani arbitrárny.

Keďže ústavný súd dospel k záveru o absencii príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, bolo potrebné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jeho sťažnosť odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy; je totiž zrejmé, že najvyšší súd ďalšie dokazovanie sám nevykonával, a teda predpokladaná

procesná situácia odôvodňujúca porušenie označeného práva sťažovateľa ani reálne nenastala.

Aj keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom, ústavný súd pripomína, že obsahom práv, ktorých porušenie namieta, nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Pre ústavnú konformnosť napádaných súdnych rozhodnutí s obsahom práva na spravodlivý súdny proces totiž postačuje, ak tieto dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, pričom všeobecný súd nemusí nevyhnutne poskytnúť odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2015